

angaende denne Sag, Ord, som klart siger, at man vil have et Forsikringsystem, hvorefter det offentlige støtter den enkeltes Bestræbelser for gennem smaa, for ham overkommelige Præmier at betrygge sig selv i Invaliditetstilfælde o. s. v. Det, som Tinget, i alt Fald dets overvejende Flertal, den Gang ønskede, var en bestemt Forsikringslov. Men nu maa jeg tilstaa, at det ærede Medlems Lovforslag lider baade formelt og reelt af væsentlige Mangler, og navnlig lider det af den Mangel, at det eneste, Lovforslaget udtaler om Forsikring, er det, som staar i Titelen. Der staar: „Forslag til Lov om Folkeforsikring“. Der er i Virkeligheden ikke i dette Lovforslag Tale om nogen som helst Forsikring. Maa jeg i Parentes bemærke, at formelt lider Lovforslaget af ikke uvæsentlige Mangler, ikke alene den, at Titelen ikke stemmer med Lovforslagets Indhold, men det hedder deri tillige „samt Ændringer i Toldloven, Pensionsloven og Alderdomsloven m. m.“. For det første har vi jo nu ikke nogen Lov, der hedder Alderdomsloven, for det andet findes der i Lovforslagets egentlige Paragraffer ikke nogen som helst Bestemmelse om denne Alderdomslov. Derimod hedder det ganske vist i en Overgangsbestemmelse, i § 17, at „fra 1. April 1919 ophæves Loven om Alderdomsforsørgelse“; men her i Landet eksisterer slet ikke nogen Lov om Alderdomsforsørgelse, vi har en Lov om Alderdomsunderstøttelse. Altsaa, formelt er Lovforslaget mangelfuldt. Det er jo ogsaa ganske kuriøst at ophæve denne Lov i en Overgangsbestemmelse — i en Undergangsbestemmelse vilde det være naturligt, men hvorledes man skal ophæve den i en Overgangsbestemmelse, maa jeg tilstaa, jeg ikke forstaar. Der er som sagt slet ikke Tale om Forsikring i dette Lovforslag, og jeg er derfor slet ikke sikker paa, at Forsikringsfolk vil være særlig kaldede til at dødsdømme det, som det ærede Medlem jo frygtede for; de er ikke mere kaldede til at udtale sig om dette Spørgsmaal end alle andre Mennesker. Det er jo det ærede Medlems Opgave at ville sikre Folk 300 Kr. fra et bestemt Tidspunkt i deres Liv. Forsikring gaar jo i Almindelighed ud paa at ombytte den Usikkerhed, man føler i en eller anden Henseende, f. Eks. med Hensyn til fra en bestemt Alder i sit Liv at være i Besiddelse af en vis Indtægt eller ved sin Død at efterlade tilstrækkeligt til sine paarørendes Underhold, med en Sikkerhed derved, at man betaler et bestemt Beløb, hvorved Risikoen overføres til andre,

til en Institution, eller hvem det nu kan være. Men om slikt indeholder det ærede Medlems Lovforslag intet. Det gaar i Virkeligheden ud paa, at Folk, uden Hensyn til hvad de bidrager — hvad der er stik imod alle Forsikringsprincipper overhovedet — skal have et vist Beløb udbetalt af Statskassen fra et vist Alderstrin. Det kan man naturligvis i og for sig betegne som en heldig Foranstaltning, men det koster altsaa Staten Penge at gennemføre den; derfor møder det ærede Medlem ogsaa frem med forskellige Forslag om at tilvejebringe nye Indtægter for Statskassen, Forslag baade om direkte og indirekte Skatter, direkte Skatter, som minsandten batter noget, idet der derved skal tilvejebringes 14 Mill. Kr. aarlig — endogsaa den højtærede Finansminister, som gennemførte Skattelovene i Fjor, vilde vist være betænkelig ved en Skattelov af et saadant Omfang. Det ærede Medlem vil ogsaa foretage Ændringer i Toldloven, f. Eks. indføre Forhøjelse af Afgiften af forskellige Drikkevarer, baade spirituøse o. a., og foreslaar, at Halvdelen af, hvad der kommer ind ad denne Vej, henlægges til en Fond, som sorterer under Indenrigsministeriet. Men her overfor rejser der sig to Spørgsmaal. Det ene er: Er disse Varer af en saadan Natur, at Indtægten ganske naturligt kan gives som Bidrag til Løsning af denne Opgave? Og dernæst: Skal denne Sag ordnes paa den Maade, at jo flere Penge der kommer ind ad den Vej, desto større Tilskud skal Staten yde til Forsikringen? Det er det ærede Medlem jo slet ikke gaaet ind paa i sit Forslag, thi det ærede Medlem siger, at i et hvilket som helst Tilfælde, hvor meget eller hvor lidt den forhøjede Skat paa Kaffe o. s. v. indbringer, skal Staten yde et saadant Tilskud, at visse Borgere paa et vist Tidspunkt faar 300 Kr. Men der er ikke nogen som helst Mening i at foreslaa, at Fonden skal have Halvdelen af nogle vekslende Statsindtægter, naar Staten skal tilskyde, hvad der mangler, og naar altsaa det Beløb, som indkommer ved et maaske meget stort Afgiftsbeløb, slet ikke kommer Forsikringen til gode. Man kan gennemføre det ærede Medlems Tanke — hvis man ellers fandt den rigtig — med Hensyn til

Rettelse.

Sp. 3449, L. 22 f. n.: „Indvielse“, læs: Indvilgelse.
 — 3451, L. 29 f. o.: „Indtægter“, læs: Udgifter.